

(Данас, 22.09.2009)

Тадићу и Ђиласу неће помоћи ни суд ни полиција

И Тадић и Ђилас и полиција и ала и врана најављују бескомпромисну борбу против насилника који се „заклањају иза патриотизма и спортских клубова.“ Не знам за друге, ја ћу им поверовати онога момента када ухапсе промотере и припадљене идеологе српског бандитизма.

Тих двестотинак хулигана који ће заглавити прекршајну и кривичну робију – пре него што „одлучну“ акцију, као и све друго овде, не прогутају језива инерција и ентропија – у извесном су смислу заведени и преварени. Не бих ја рекао да се они „заклањају“ иза патриотизма. Пре ће бити да они само спроводе у дело „патриотизам“, онакав каквим га замишља Коштуница, а теоретски уобличавају Вукадиновић и Антонић. Све до мрачног момента када је Коштуница засео на власт, ксенофобија и патолошка мржња према свему што није српско, у Србији су биле маргиналне, статистички једва мерљиве појаве ограничене на узак и изолован круг кафанских теоретичара завере и приградских пропалица.

А онда је др Војислав све то уздигао на висине државне политике. А теоретичари завере, пропалице и лумпенинтелектуалци преконоћ су постали аналитичари, тумачи свега и свачега, охрабривачи сваког вандалског чина упереног против грађана, зграда и знамења неке од држава које су учествовале у бомбардовању Србије, а после признале Републику Косово. Мени је схватљиво зашто је Коштуничина држава толерисала стадионске референдуме и демолирање Београда: др Војислав једноставно није у стању да превазиђе најнижи ниво малограђанске и трибалне осветољубивости која је штету наносила (и наноси) искључиво Србији. У међувремену, преко државних новина и медија, створена је једна психотизована атмосфера која је неизбежно контаминирала део млађе популације, по дефиницији незадовољне и бунтовне чак и у много богајим и уређенијим друштвима. Тако је својевремено и Бошко Буха, надахнут комунистичком паламудњавом, изгубио малолетну главу у неком јуришу. Али он је своје бомбе бар бацао на немачку окупациону војску и рушио њихове бункере, дочим савремени јуришници руше све пред собом. И при том мисле да раде за добробит Србије.

Ако постоји стварна воља да се Србија уљуди, патриотизам најхитније мора бити редефинисан. Кукњава над бомбардовањем, пребројавање издајника, јадиковке над неразумевањем Срба и Србије, халуцинирање и паламуђење нису никакав патриотизам него срамни занат и средство за друштвену и професионалну промоцију неспособњаковића, лопова и лумпенинтелектуалаца. Е, ту Тадићу и Ђиласу неће помоћи ни суд ни полиција, него озбиљан и стрпљив рад на промени система вредности. Ја чисто сумњам да ће се они латити тог тешког, а незахвалног посла. Могли би рецимо, ако хоће, за почетак, да се уздигну изнад буразерског плурализма, па да наложе истражном судији да се позабави Коштуничиним пословима везаним за организацију рушилачког митинга и многих других ствари. Да ли хоће? Хоће Црвен бан. Иста је то представа. Једна је то екипа. Само се улоге мењају у жалосном позоришту сенки.